

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 11. prosenca 1884.

List 2.

Premišljevanja in molitve za vse stanove.

(Po načertih ranjega čast. g. Antona Furmayerja sestavil J. A.)

(Dalje.)

3. Upanje.

K zveličanju je tudi upanje potrebno. Keršansko upanje pa je v tem, da od Boga terdno pričakujemo vsega, kar nam je zavoljo neskončnega zasluženja Jezusa Kristusa obljubil. Obljubljeno pa nam je večno zveličanje in pomočki ga doseči. Bog pravi po preroku Izaiju: Če so vaši grehi rudeči kakor škerlat, bodo beli kakor sneg; in po preroku Ezehielu: Kakor resnično živim, nočem smerti grešnika, temuč da se spreoberne in živi! Obljubljeno pa nam je tudi to, kar je potrebno za življenje, ker Jezus sam pravi: Ako nebeški Oče tice pod nebom živi in lilije na polji tako lepo oblači, koliko bolj bo za vas skerbil, vi maloverni?

In to upanje, da nam bo Bog gotovo dal, kar nam je obljubil, se opéra na njegove lastnosti; ker je namreč neskončno mogočen, toraj vse lahko dá; ker je neskončno zvest, toraj spolni, kar je obljubil in svoje besede še nikdar ni prestopil; ker je neskončno dobrotljiv in usmiljen, je njegovo največi veselje, dobrote in milosti deliti.

Velike so reči, ktere nam je Bog obljubil, velik je pa tudi Bog, kateri jih je obljubil. Zatoraj moramo na tega mogočnega in predobrega Boga vselej in terdno zaupati, da nam bo dal obljubljene reči; na njega se čez vse najpred najbolj zanašati. Zato se vsakdo pregreši, ki v Boga premalo zaupa, ali če v koga drugega pred in bolj zaupa, kakor v Boga. Toraj pravi sv. pismo, da bodi preklét človek, ki v človeka zaupanje stavi, in psalmist govori, da naj se drugi na terdnjave in konje zanašajo; mi pa se moramo zanašati v Gospodovo ime! In res, kako se pač zamoremo zanašati na sebe, na svojo modrost, moč, lepoto, zdravje in bogastvo? To vse so zgoli slabe podpore, ki se le prehitro starejo, polomijo in še tistega poškodovajo in ranijo, ki se nanje opéra. Ali se pač moremo zanašati na druge ljudi? Ljudje so spremenljivi; danes nekaj obetajo, jutri tega več ne vedó; danes se človeku prilizujejo, jutri ga zaničujejo; danes so prijatli, jutri sovražniki!

Keršansko upanje pa mora biti pametno, ne prederzno. Zamoremo in smemo le takih reči od Boga

pričakovati, ktere nam je obljubil in pod takimi pogoji, pod kterimi nam jih je obljubil. — Ko bi bil tedaj jest še toliko grešil, pa se resnično k Bogu obrnem, se kesam, spovém in pokorim. — mi bo Bog gotovo odpustil in krivico bi mu storil, ko bi tega ne veroval in pričakoval! Ravno tako gotovo je pa tudi, da bi zastonj pričakoval odpušcanja, če bi se poboljšati in se grehu odpovedati ne hotel. Tudi bi zastonj od Boga pomoči ne pričakoval, če bi sam nič storiti ne hotel, da dosežem, kar prosim in od Boga pričakujem. Bog mi je, postavim, pomoč v skušnjavah obljubil in da ne bo pustil čez moje moči me skušati; pa bi me vender zapustil, če se skušnjavi sam nepremišljeno in prederzno izpostavljam.

Molitev.

V Tebe tedaj, o usmiljeni, predobrotljivi Bog! zaupam; k Tebi se hočem zatekati v vsih potrebah, dušnih in telesnih, pri Tebi pomoči iskati. Terdno zaupam, da mi bodeš po tem revnem življenji nebesa dodelil, če Ti zdaj v nedolžnosti služim, če po storjenih grehih resnično pokoro delam. Pri tem se ne sklicujem na svoje dobre dela, kterih tako malo imam, ne na svoje zasluženje; ampak na neskončno zasluženje Tvojega Božjega Sina Jezusa Kristusa! Tedaj prvo, kar prosim, kar pričakujem, kar želim, po čimur hrepenim, je spoznanje, pravo obžalovanje in odpušcanje mojih grehov. Potem pa tudi prosim in pričakujem, o moj milostljivi Bog! časnih dobrot: namreč ljubelega zdravja, dolgo življenje, časni blagoslov, dobre letine, rodovitna polja, mir in veselje! Vse to pa le, če je Tebi k časti, in meni k zveličanju! O Bog! daj mi gnado, da moje upanje ne preneha, da se nikdar ne pomanjša; da v keršanskem upanju živim in umerjem, da na zadnjo uro mirno in zaupljivo reči smem: O Bog, Ti si bil moje upanje, moja tolažba, moj pomočnik, moj vodnik, moj zdravnik, moje pribežališče, moj Zveličar! V Tebe sem vsaki čas zaupal, in vekomaj ne bom osramoten. Amen.

(Dalje.)

Govor v katoliški družbi.

Kraljestvo duhov.

Kdor s bistrim očesom svet današnji opazuje in natančnije premišluje, kako se v svojem mišljenju in

djanju obnaša, mora čuditi se nad veliko nedoslednostjo in očitnim nasprotjem, v katerem se često nahaja. Od ene strani baha in ponaša se z omiko, bistroumnostjo in nevéro, od druge strani pa razodéva in kaže toliko lahkomišljenje, da se da za nos voditi vsakemu sleparju ter verjame marsiktere prazne in budalaste stvari. Naj važniši resnice sv. vere, razodete od samega Boga, kakor n. pr., da je Bog, ki je z vsemogočno svojo besedo vse vstvaril, da duša človeška je neumerljča, da po smerti Telesa čaka vsacega človeka ali srečna ali nesrečna večnost itd. — vse to mu je prazna vera, neverjetna izmišljaja, nad čimur neverno z glavo maje; a vražjemu praznoverstvu spiritizma se pa vda brez pomislika, temu novemu paganstvu ostudnega častenja peklenščeka s pomočjo klicanja, rotenja ali ropotanja duhov, ali premikanja miz in enakim vražam. Vsakako čudno je, da dandanašnji mnogi, ki se tolikanj bahajo z omiko, ki o prihodnjem življenju na onem svetu, unkraj groba nič ne verjejo in terdovratno zametajo, kar se o Bogu in o večnih resnicah naše sv. vere oznanuje iz najčistejših, popolnoma zanesljivih virov, iz umazanih satanovih krempljev pa vse voljno in radostno sprejmó in se dadó od duha teme varati in tako rekoč za nos voditi. Ali ravno taki, ki se danas pusté vlačiti na vajetu spiritizma, morda že juter, ako je vprašanje o keršanski veri ali o dokazih za verske resnice, tje v en dan brez vsega premislika govoré in terdijo: „Kako? ali kaj takega bi jaz verjel, je li morda že kdo iz onega sveta zopet nazaj se povernil!“

Ta ugovor zoper drugo življenje na onem svetu in zoper neumerljčnost človeške duše, kakor se lahko vidi, je silno slab in brez vsake tudi naj manjši podlage. Prijatelj, bi mu zamogel na tako besedovanje odgovoriti: Vera v nadzemelske duhove, sploh v kraljestvu duhov, in v neumerljivost človeške duše, je toliko stara, kolikor človeški rod. Zdrav um ni zmožen nič pametnega zoper splošno to vero človečanstva ugovarjati, in učeni in modri vseh stoletij so jo terdili in dokazovali iz modroslovno prepričevalnih razlogov. — Dalje pričajo to „fakta“, dogodbe iz kraljestva duhov, za katerih resnico imamo polno poročila v zgodovini. Historično zagotovljene so tedaj prikazni duhov v sv. pismu stare in nove zaveze, ter stojé v naj terdnejši zvezi z razodenjem božjim. Kdor koli se je prederznil jih tajiti, tisti večdelj ni veroval v Boga, govoreč v spridenem svojem sercu: Ni Boga! tisti je zavergel celo vse keršanstvo, derzovito tajé, da bi le to od Boga izviralo.

Takemu bi mogel naravnost reči: Prijatelj, ti ne poznaš ne sv. pisma ne zgodovine; kajti drugači bi moral vendar vediti, da pismo stare kakor tudi nove zaveze nam pripoveduje o raznih prikaznih umerlih oseb, ktere so se zopet v življenje povernile. Perve bukve kraljev (28, 12—19) nam sporočajo, da se je bil dolgo že v grobu počivajoči prerok Samuvel bil prikazal kralju Savlu po božjem povelju, in ko se ta vanj oberne, da bi po njem izvedel izid boja, ki ga je imel pričeti s Filistejci in napové mu bližnjo smert, rekoč: Zakaj si mi nepokoj delal, da sem bil zbujen? Kaj me vprašaš, ker te je Gospod zapustil, iz roke ti bo iztergal tvoje kraljestvo, in ga bo dal tvojemu bližnjemu, Davidu, ker nisi bil pokoren glasu Gospodovemu; jutri bote ti in tvoji sinovi pri meni; pa tudi šotorišče Izraelovo bo dal Gospod Filistejcem v roke. In precej je padel Savel na zemljo, ker silno se je bil prestrašil Samuvelovih beséd.

Dalje beremo (4. b. Kralj. 13, 20. 21.) na drugem mestu sv. pisma, da so v grob,* v katerem je počivalo

truplo preroka Elizeja, bili vergli merliča v naglosti, ko so nosilci zagledali ravno takrat iz Moaba v deželo prišle roparje. Pa ko se merlič dotakne Elizejevih kosti, oživi in se na noge vzdigne.

Znano je tudi, da o prigodi veličastnega spreminjenja Jezusovega na gori Tabor sta se apostelnom prikazala Mojzes in Elija, ter sta z Jezusom se pogovarjala. Jezus je tri mrtve, kakor sporočajo evangelisti, obudil od smerti, in tudi sam tretji dan od mrtvih vstal.

O smerti Jezusovi se je veliko telés mrtvih, ki so spali, obudilo; in šli so iz grobov po njegovem vstajenju, in so prišli v sveto mesto in se mnogim prikazovali (Mt. 27). Apostelní, kakor priča djanje apostoljsko, so mrtve k življenju obudovali, in mnogi drugi svetniki so take čudovite dela doprinašali s pomočjo Božjo.

Življenje svetnikov pripoveduje pogosto, da so marsikteri izvoljenih Božjih se v popolnoma vidni podobi prikazovali po svoji smerti. Tako se je prikazal sv. Peter sveti devici Agati v ječi in ozdravil ji rane mučenštva. Sv. Lucija zagleda mučenico sv. Agato, ko moli na njenem grobu in zasliši iz njenih ust več tolažljivih in podučljivih besed. Sv. Neža se je prikazala po smerti svojim žalujočim staršem, ter jih je tolažila. Sv. devica in mučenica Potamijena se je prikazala po smerti enemu vojakov, ki jo je spremljal po potu na morišče in ji očitno skazoval sočutje usmiljenega serca. Sv. Bazilisk se sv. Janezu Krizostomu prikaže, ko so ga peljali v pregnanstvo in mu silno veliko bridkega in grenkega prizadevali, ter mu naznani, da samo še en dan je in rešen bo terpljenja in na večno z njim združen v rajskem veselju. Sv. Elizabeta, grofinja Turinška, se je prikazala po smerti mnihu Volkmaru v neizrekljivi svetlobi in mu je ozdravila hudo ranjeno roko.

Dosedaj omenjenim zgledom dalo bi se pridjati enacih prikazen še na stotine. Toda današnji sprideni svet je taki, da naj raji prezira, ali za neverjetno ali celo izmišljeno derži vse, kar se poroča in bere o svetnikih in izvoljenih prijatlih Božjih.

Morda bi na marsiktere utegnulo večí vtis učiniti, ako navedemo nekoliko tacihi znamenitih dogodb iz svetovnih krogov. Opomniti pa moram, da hočem ozir jemati samo na take dogodbe, o katerih sporočajo pisalci, ki so popolnoma zanesljivi, in priče dovolj verjetne; kajti malokje v življenji je toliko izmišljáv, toliko zmót, toliko goljufij in sleparij, kakor ravno v letém. Sicer pa je slehernemu prosto, o dogodbah, ki jih bom povedal, misliti in samostalno soditi, kakor se mu zdi, kakor te niso svetopisemske, kakor une poprešnje.

Izmed prikazen mrtvih, ki so nam kot resnične zagotovljene od popolnoma verjetnih prič, jih je mnogo takih, ki so se prigodile vsled dane obljube ali prej v življenju storjene pogodbe. Nikakor sicer nečem jaz s tem terditi, da kak tak dogovor se v vsih okolišinah mora vresničiti in se tudi vsakako dejansko spolniti in spolni; saj izvira često iz pregrešne radovednosti ali vsaj nepotrebne zvedljivosti; marveč zdi se mi, da prikazni so le izjeme, ter so se nekterikrat v posebnih slučajih take prikazovanja po smerti dogodile po posebnem pripušenji božjem.

Dobro znani učenjak, pobožni kardinal Baronij, pripoveduje v svojih „Analih“ od leta 1419 naslednjo čudovito zgodbo: Mihael Merkato se dogovori s svojim prijatlom Marsilijom Fičinom, imenitnim zdravnikom in

v katerih je prostor za veliko merličev; v take prostore devajo merliče, in ko so tukaj imenovanega v naglici vergli v grob, se je lahko dotaknil kosti prerokovih, ki je imel počivališče ravno tam. Tako sem videl pri Damasku enako grobiše. Vr.

* Kako so ga vergli „v grob?“ Na Jutrovem imajo še zdaj po nekterih krajih velike grobe, kakor majhne bajtice,

modroslovcem v Florencu, da kateri med njima prej umerje, se drugemu, ako le mogoče, mora prikazati. Nekega dne sedí Merkato, ločen in precej oddaljen od svojega prijatelja, pri mizi in piše ves zamišljen; kar zasliši, da nekdo memo njegove hiše jezdi ter mu pod oknom s Ficinovim znanim glasom vpije: „O Mihael, Mihael, resnične so te reči!“ Merkato, to slišati, skoči k oknu in zagleda svojega prijatelja, ki v svitlobeli obleki memo jezdi na belem konju. Bil je, kakor je kmalu iz sporočila zvedel, to ravno tisti trenutek, ko je Marsilij Ficini v Florencu umrl. To prigodbo je slišal kardinal sam iz ust Merkatorih.

Ena zmed naj znamenitnejših taci prikazen je naslednja, ki jo pripoveduje učeni ekseget (razlagavec sv. pisma) Kalmet; zvedel jo je in sam slišal iz ust taistega, kteremu se je bila pripetila. Bezuel, 15 let star učenec, je z enako mislečim sošolcem, Defonténom po imenu sklenil serčno prijateljstvo. Leta 1696 se ločita, ko se Defontén podá v učni zavod v Kaen; dogovorita se pa pred ločitvijo med seboj in si za trdno obljubita, da ktereга koli zmed njiju prvega smert zadene, drugemu iz onega sveta sporočilo mora prinesiti; in ta medsobni dogovor podpišeta s svojo kervjo. — 31. julija prihodnjega leta, 1697 je Bezuel pri koscih na travniku, kjer je nadzoroval ljudi, ki so imeli opravilo s senom. Tu ga napade neka zanj čisto nenavadna omedlevica, ktera se spet drugi in še tretji dan potem mu ponavlja, in sicer zopet na travniku. Sedaj zagleda pred seboj dalnjega svojega prijatelja v kópelni obleki. Le-ta ga prime za roko in odpelje nekoliko na stran, kakih 30 korakov, ter govori žnjim blizo tri četerti ure. Glas prikazalega prijatelja bil je ves navaden. Naznanil mu je, da predvčerašnjim o ravno tem času je pri kopanju utonil; pové natanko več okolišin, ki so bile v zvezi s tisto nesrečo in so se pripetile pri tej dogodbi, kar vse se je pozneje popolnoma poterdilo. Zraven mu zaupa marsiktere reči, ktere naj sporoči njegovim ljudem, namreč starišem in bratu njegovemu; tudi razodene želje, da naj Bezuel psalme zanj moli. O razmerah in o stanu onega sveta ne omeni čisto nič; vendar mu je bilo videti, da se ne utegne nahajati v nesrečnem stanu. Naloženo sporočilo je še le mesec pozneje Bezuel mogel naznaniti starišem in bratu ranjcega svojega prijatelja; ali med tem se mu Defontén še dvakrat prikaže, in sicer enkrat pred kosilom, in enkrat precej zjutraj. Ob času druge prikazni terpel je pogovor četert ure, a veliko manj časa, ko se v tretjič prikaže.

Da tudi iz novejših časov povém izgled, naj sporočim še naslednjo prigodbo. Perve leta sedanjega stotletja je silno razgledovan pri učenih obudila od profesorja dr. Wötzelja v Lipsiji na svitlo dana knjižica: „Moje soproge resnična prikazen po smerti,“ ter je posvetne modrijane pripravila v grozno nevoljo. Wötzel naprosi za smert bolno svojo soprogo, da res, ko bode umerla, ako le mogoče, naj ga na popolnoma verjeten način od resnice dušne neumerljivosti prepriča. Ona mu obljubi. Nekaj tednov po njeni smerti ni mogel spati eno noč. Kar se neprevidoma soba razsvetli in on zagleda belo osebo, po velikosti in drugače podobno njegovi ranjci ženi, ktera ga z milim, mu dobro znanim glasom ranjce soproge razumevno zagotovi, da živi in da jo zopet videl bode. Wötzel skoči iz postelje in jo hoče objeti; a ona zgine kakor lahka meglica. Šest tednov pozneje sedí profesor ob eni popoldne po kosilu na zofi. Neutegoma se odpró vrata, ki so bile le pri-perte, in ranjca se zopet prikaže. Stoji pred njim komaj par korakov daleč, kakor je bila nekda, v ravno tisti beli obleki, s prijaznimi očmi ponavlja se spet, kar je že prej povedala, s pristavkom, da več razodeti ji ni pripušeno; potem mu reče: „Srečno, dokler se spet vi-

diva.“ Pri govorjenji so se ji le malo ustnice premikale, kot pšice teklo so ji besede iz rahlo odpertih ust. Seže z roko po nji, ali v tem hipu postane nevidljiva. Prof. Wötzel je bil pri vseh teh prigodbah pri polni zavednosti; knjižica, v kateri to imenitno prikazen popisuje, je zbudila silno veliko napadov, ktere pa je Wötzel krepko zavernil v novo izdanih bukvah ter naznanil, da je vedno pripravljen, pred celo Lipsko univerzo s slovesno prisego poterditi čisto resnico vsega, tega kar je govoril.

Naj omenim še eno dogodbo, pri kateri pa ni bilo nobene poprejšnje dogovoritve, kot o ravnokar popisanem slučaju s prof. Wötzelom. Souđ kraljeve akademije v Berolinu, botanikar Gledić, je videl v akademiji sobani umerlega predsednika Mavpercija, a ne kot v kaki nagli prikazni, temuč celo četert ure. Glas o tem razširi se kmalo po Berolinu in pridere do višjih in omikanih krogov, kjer učini veliko razburjenje in začudovanje. Kralj Friderik II. zasmehuje in zasramuje duhovidca na vsak mogočen način, ter se z njim norčuje. Gledić pa napadom nejevere odgovarja mirno in resno: „Meni ni nikakor mogoče tajiti, kar nisem le poverhoma in memogredé videl ali zmešanega duha, temveč gledal dobro četert ure in sicer mirnega, popolno zbranega duha in z zdravimi očmi.“ (Konec nasl.)

Iz Mariborske diecezanske sinode.

VI.

De cultu sanctissimi Sacramenti et de confraternitate perpetuae Adorationis ejusdem Sacramenti.

Tractaturi de cultu et adoratione sanctissimi Sacramenti non possumus non reflectere ad praeclarum dictum s. Thomae Aquinatis, qui hoc Augustissimum Sacramentum hisce verbis celebrat: „Immensa divinae largitatis beneficia, exhibita populo Christiano, inestimabilem ei conferunt dignitatem. Neque enim est aut fuit aliquando tam grandis natio, quae habeat deos appropinquantes sibi, sicut adest nobis Deus noster. Unigenitus siquidem Dei Filius, suae divinitatis volens nos esse participes, naturam nostram assumpsit, ut homines deos faceret, factus homo. Et hoc insuper, quod de nostro assumpsit, totum nobis contulit ad salutem. Corpus namque suum pro nostra reconciliatione in ara crucis hostiam obtulit Deo Patri. Sanguinem suum fudit in pretium simul et lavacrum, ut redempti a miserabili servitute, a peccatis omnibus mundaremur. Ut autem tanti beneficii jugis in nobis maneret memoria. Corpus suum in cibum, et Sanguinem suum in potum, sub specie panis et vini sumendum fidelibus dereliquit. — Nullum etiam Sacramentum est isto salubrius, quo purgantur peccata, virtutes augentur, et mens omnium spiritualium charismatum abundantia impinguatur. Offeritur in Ecclesia pro vivis et mortuis: ut omnibus prosit, quod est pro salute omnium institutum. Suavitatem denique hujus Sacramenti nullus exprimere sufficit, per quod spiritualis dulcedo in suo fonte gustatur, et recollitur memoria illius, quam in sua passione Christus monstravit, excellentissimae charitatis. Unde ut arctius hujus charitatis immensitas fidelium cordibus infingeretur, in ultima coena, quando Pascha cum discipulis celebrato transiturus erat de hoc mundo ad Patrem, hoc Sacramentum instituit, tanquam passionis suae memoriale perenne, figuratum veterum impletivum, miraculorum ab ipso factorum maximum, et de sua contristationis absentia solatium singulare reliquit.“ (Opusculum 57.) Merito ergo orat sacerdos in distributione hujus admirandi mysterii: „O sacrum convivium, in quo Christus sumitur,

recolitur memoria passionis ejus. mens impletur gratia et futurae nobis gloriae pignus datur!“

Summopere instandum est, ut huic divinissimo Sacramento semper et ubique terrarum debitus honor et reverentia exhibeatur, ritus ab Ecclesia in cultu hujus Sacramenti praescripti pie servantur, festa in honorem hujus admirabilis mysterii instituta digne percolantur, utque sint in terris prout in coelo pii adoratores, qui Unigenitum Dei Filium sub specie panis inter nos commemorantem cultu latriae semper prosequantur. In hunc finem multum conducit sodalitas perpetuae Adorationis ss. Sacramenti, quae pro scopo sibi posuit: cognitionem, reverentiam et adorationem Jesu Christi procurare in ss. Sacramento, piis affectibus satisfacere et expiare injurias, quae Domino nostro Jesu Christo in hoc sacramento charitatis inferuntur; ac denique conficere sacramentum suppellectilem in favorem Ecclesiarum pauperiorum ut divina mysteria debito cum honore celebrentur.

Sodalitas perpetuae Adorationis ss. Sacramenti in nostra Dioecesi die 27. Maji 1881 in ecclesia cathedrali s. Joannis Baptistae canonice erecta et die 1. Januarii 1882 Archisodalitati Romae existenti rite aggregata fuit; itaque indulgentias et gratias spirituales Archisodalitati Romae concessas sodalibus suis communicat, quae in reascripto S. C. Indulgentiarum dato Romae die 6. Maji 1880 uberius expositae continentur.

Cum haec pia societas ante biennium in nostram Dioecesim introducta ubique locorum praeclaros fructus, uti speramus, faciet, praecipimus et injungimus omnibus et singulis animarum pastoribus, ut fideles sibi concreditos Confraternitatis praedictae scopum, nostro potissimum aevo saluberimum, qualibet data occasione odeceant nec non officia praestitis praestandis acquirere possunt uberrimas, rite exponant sicque conferant, ut singuli sodales non solum non tepescant, sed ut cuncti novo in dies accendantur fervore et amore erga Sanctissimum Sacramentum. (Cfr. Lit. Ord. Lav. die 27. Maji 1881 et Epist. Past. die 27. Januarii 1881.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Premilostni gosp. bolni škof Janez Krizostom so bili v saboto pred ss. 3 Kralji slovesno za popotnico obhajani. O poli devetih so milostni gosp. stolni prošt Jožef Zupan v velikem, častitem spremstvu bogoslovcev, mestnih duhovnov in kanonikov nesli sveto Rešnje Telo iz stoljne cerkev v škofijo. Velike množice ljudstva daleč tje po velikem tergu so spoštljivo klečale. Prečastitljivi gospod bolnik so v mali škofijski kapeli zraven oltarja v roketu in s štolo sedeli na pripravljenem sedežu. Pred obhajanjem so omenili, da sadaj bode gosp. tajnik jim glasno molil spoznavanje svete vere in to bode veljalo, kakor bi sami govorili. Pred sv. Rešnjim Telesom tedaj je gosp. Žiga Bohinec glasno in razložno bral sv. vero in prisego, kakor se moli tudi pri vmeščevanjih.

Potem so premilostni gosp. knez in škof kakor za slovo precej dolgo govorili. Rekli nekako so to-le: To je vera, ktere sem veroval in terdil kakor otrok. kakor deček, mladenec, kakor odrasel in ktero sem kakor višji pastir učil, in s ktero pojdem pred Sodnika Jezusa Kristusa. Razodeli so željo, da bi vse njih ovčice, vsi verniki to vero, ki je pogoj zveličanja, terdno verovali in vselej zvesto spolnovali. kakor so o svojem višjem pastirovanji učili in priporočevali in upajo zdaj v tej veri tudi milostnega Sodnika najti. Priporočali so duhovnom in priterdili še posebej mlajšemu odrastu, da naj z vso gorečnostjo ljudstvo učijo, v veri in keršanskem življenju vterjujejo itd. Poslednjič so priserčno

zahvalo naznanjevali vsim gg., ki so jim v kterih koli okolišini v njihovi službi pomoč skazovali. Priporočili so se vsim v molitev, in potem so jim gosp. stolni prošt podelili sveto Popotnico, poslednjič pa blagoslov s presv. Rešnjim Telesom.

Pred odhodom velikega spremstva s sv. R. Telesom nazaj v stolnico so skerbni višji pastir pričujoče še Mariji izročili ter blagoslov izrekli: „Cum Prole pia — benedicat Vos Virgo Marija.“ Močno presunljivo opravilo je terpelo od $\frac{1}{4}$ 9 blizo do $\frac{1}{4}$ 10. Pristavimo naj še, da se je premilostnemu gospodu Višjemu pastirju precej zboljšalo, odkar se je pričelo očitno zanje moliti in so sveto Popotnico prejeli.

Dubica bos., 21. grudnia 1883. Prejel sem najpred naznanilo ss. maš, potem z naznanilom vred onih 111 gld., deloma za ss. maše, deloma za moj misijon in deloma izrečno za Priedorsko kapelo, ter pred malo dnevi še poslanih 49 ss. maš g. Karlina s štipendijami vred. Kar se tiče moji osebi poslanih daril, ali Priedorski kapeli, oznanjam to, da zdaj ko sem tukaj v Dubici najpotrebniše stvari nekako dognal, upotrebljam vse darove, kakor koli naj se glasé, ali meni ali Dubiški ali Priedorski kapeli, vse za vredjenje te poslednjič začete Priedorske kapele, in ko tukaj dolgove zamašim in potrebne reči oskerbim, onda če mi Bog zopet drugo delo pokazati. Pošljem Vam dopis iz Priedora, utegnute ga ponatisniti, ali iz njega posneti, kar mislite, da bi zanimalo Daničine čitatelje.

Bosna si dozda, kakor petina naj siromašnijih bosanskih prebivalcev, nikakor ne more iz svojih moči pomagati in vzdigniti. Upamo pa tukaj pomoči za Bogom samo od dobrih katolikov, še posebno od bratov svojih po veri in kervi v Avstriji. Daj vam Bog vesele praznike, srečno novo leto!

V. Lah.

Naslednje pisanje je pisano gosp. V. Lahu; pojasnjenje je na koncu; tiče pa novi zvon v Priedoru. Glasi se:

Priedor, 19. grudnia 1883.

Velečastni gospodine!

Došlo nam je sretno zvono jučer, a u subotu, mislim, da ćemo prvi put zvoniti, i k tomu još pucati; sve se raduje, samo serbi ne, oni proklinjaju onoga Turčina, koji nam je zemlju prodao. —

Nadbiskup je pisao župniku u Volar, te je sve dovolio — i vrlo se raduje i svuda nam će pripomoći kod nabiranja novacâh. G. župnik Mašić nam je dobio sveštenika franjevca iz Banjaluke, a ondašnji njemci su zamolili priora od Trapista: on je pisao, da će samo za jedan dan subpriora poslat, a franjevac bi zamogo i 3 dana kod nas ostati.

Put će nam g. predstojnik do cerkve za nuždu (za silo) popraviti, kapela i zvonik biti čedu subote gotovo.

Zvono teži 285 bečk. funti, funt po 90 n. = 256 f. 50 n., a primio je od mene 24/11 70 f., 15/12 60 f., dakle ostanu nam još platiti 126 f. 50 n.

Za žreblje, farbu, delavce, tesara po tri na dan, sam do danas potrošio gotovih 150 f.; nitko se ne brine, samo u viék dojde ogledivat; sve sabrane novce sam zvonaru poslalo, t. j. 130 f. gotovih, ostalo sam g. Majeru pisao, da će sigurno do 1. maja 1884 primiti.

Sada u nedjelju bude g. župnik blagoslovio kapelu, onda, mislim, ćemo odmah molbenice nadbiskupu poslati. S Bogom ostanem Vam vdani in hvaležni

J. Greif.

Ovaj J. Greif jest rodом Slovinac z južne Štajarske, u Priedoru ima liekarnu i svoju kuću ter se je puno trudio i sad još uvijek trudi, da digne tamo katol. crkvu.

Na zvonu jest slika razpetoga Spasitelja i pod križem Majka Božja sa sv. Ivanom, napis pako na zvonu glasi ovako:

Na uzkrsnutje (vstajenje) katoličanstvu v Priedoru! 1883.

Turci niso toliko protivni in sovražni v Priedoru, kakor pomilovanja vredni razkolniki; vendar je tukaj v Dubici neki turški večnik (občinski odbornik) iz Priedora prav odkrito povedal, da ko bi bili kaj vedeli o tem pogajanju za to kučo, in ko bi bili znali, da bode iz nje se napravila katoliška cirkva, bila bi jo občina zase kupila, ker je cenó prodana, ter jo potem dajala pod kiriju (v štant). Pri vsem tem pa razdraženosti ne kažejo kar nobene, timveč obljubil je en turčin podariti za kapelo 10 f. drugi 5 f.; celo en čifut (jud) je rekel, da bo tudi on še kaj dal.

Te hiše, v kapelo spremenjene, nisem še izplačal, in že se mi svetli upanje za enako delo od drugod; zato prosim pomoči, da najpred poravnam svoj dolg, ter se lotim potem družega dela z večo serčnostjo, ktere dolžnik, kakor je sploh znano, nikoli nima v veliki meri. Dosedanjim in bodočim dobrotnikom za razširjanje katoliške vere v nesrečni Bosni naj plača tukaj in tam preobilno vse storjene dobrote ubožno Dete v betlehemski štalici!

V. Lah.

Vevnica.

Duhovski stan.

5. „Duhovnikov ne potrebujemo.“

(Dalje.)

„Meni se vendar ne smete upirati, častiti gosp. župnik. Tolikokrat smo skušali jaz in moja družina prepričati Vas o svojej udanosti in resničnem spoštovanji, ki ga imamo do Vas. Ako bi mi odrekli za nocojšnji večer, bila bi žalostna cela družba.“

„Res žalostna, zelo žalostna,“ priterjevala je gospá Bernier svojemu možu. „Saj ste nas imeli zmerom radi, častiti gosp, zakaj nas hočete zaničevati ravno danes?“

„Moj Bog, zaničevati, gospa,“ odgovarja župnik, „zaničevati tako družbo, zaničevati Vas! Pa morebiti sem Vas žalil. Odpustite: pogledite vendar mojo sivo glavo. pomislite mojo nadležnost — in v takej zbranej družbi! Kako smem jaz kratiti Vam veselje, s svojo navzočnostjo napravljati družbi neprijetnosti?“

„Neprijetnost — kader ste Vi med nami?“ — ugovarja zategnjeno gosp. Bernier. „Ali niste še sprevidele, kako se Vas oklepajo naša serca in kako Vas imamo kakor očeta? Kako ljubo bode radovati se pred Vašimi očmi! Nič ne bode nespodobnega, nič pohujšljivega. Vi bodete med nami, kakor oče med svojimi otroci.“ — Tako je vabil veliki tergovec gosp. Bernier se svojo ženo starega svojega župnika k večernej veselici, katero je napravil vsako leto svojim sorodnikom in prijateljem. Ko je videl častitljivi starček, da se ne smé dalje ustavljati, ako neče zameriti se vabilcema, se jima prijazno zahvali, saj je bil prepričan, da sta govorila odkritoserčno. — A bralca moram opozoriti, da se je godilo tako pred 200 leti v velikem francoskem mestu. Dandanes je drugače.

Baron * * ve palače sprednja stran je razsvitljena, da je velika mestna ulica pred njo svetla. Čuje se godba: tu pač mora biti veselje doma. Krasna družba je zbrana v velikej dvorani, naj bolj se odlikuje med njo baronova hči — kraljica nocojšnjega večera. Tudi starejši sin baronov vživa slastno to srečo, da je sin imovitega očeta. Ni ga najti žalostnega obraza. Pač, tam le zadej sedi černo oblečen mladenič in naslanja si glavo ob roko. Zamišljeno zrè pred-se in le kader

se mu približa kak gost, ga ogovori prijazno in mirno. To je duhovnik, — mlajši sin baronov, ki si je izvolil duhovski stan in slušajoč svojo mater bil nocoj pri vselej družbi. Razvil se je po dvorani ples in mladenič je še bolj oči pobešal k tlam. Sedaj pa pristopi k njemu brat njegov in mu pol glasno reče: Duhovnikov ne potrebujemo tukaj. — Kmaló potem je sedel mladi duhovnik v svojo sebo in govoril sam seboj: Da, vem, to nas loči. Hudo je, a ni mi žal. Seveda, kako bi prenašati mogli gostje, da bi duhovske oči segale med nje!

Da, da, duhovnikov ne potrebujemo, tako nam govori družba gosposka dne današnjega. Kako bi mogla biti vesela vpričo duhovnika? Zakaj da ne, to vsakdo vé in čuti. Nikakor mi ni na mislih duhovnikom odpirati vrata do takih družb, ravno nasproti, — saj duhovnikom se prepovedujejo take družbe: le značaj njihov sem hotel opisati in namigniti s perstom tje, od koder prihaja glas: duhovnikov ne potrebujemo.

Res, zdí se, kakor da bi v sedanjem mestnem gosposkem življenji duhovnik bil odveč. Takih misli je tudi mnogo onih, katerim se dober zdi duhovnik za kmečko ljudstvo. I kaj naj vendar ima opraviti pri gospódi? Poduka ne rabijo, saj so sami bolj „olikani,“ kakor duhovnik. Izgojevalca ne rabijo, ker otroku se po njih mnenji ne sme kerščanski nauk zgodaj podajati, ampak še le pozno kader ima pamet, in le ako se mu poljubi. Za svetovalca duhovnika ne samo ne potrebujejo, ampak ravno tukaj se ga naj bolj bojijo. Dušne tolažbe ravno tako ne želijo, in ako se jim kedaj zazdi, zajemajo tolažbo iz knjig: romanov, spodtikljivih, nečednih pesnikov, puhlih modroslovcev itd. K večemu za nekatere obrede, nekatere šege se jim zdi duhovnik še potreben, a samo zarad tega, ker je že taka navada. n. pr. za kerst, za poroko in poslednje maziljenje, da se tako pride do kerščanskega pogreba. — No, tu pač ne veljá, kar sem pisal zadužič o naravnej potrebi duhovskega stanú, tu pač duhovski stan, da tako rečem: v zraku visi — kaj ne?

Kar nič se ne branim priznati vsega tega, kar sem pisal, priznati celo, da se tu pa tam res tako razvijajo razmére, da bode duhovnik poslovanje zamogel izročiti svojej zlomljenej palici — namreč gledé nekaterih hiš in družin — toda, ako potreba ne vpije na glas, ni vselej znamenje, da je ni. Zato si le oglejmo premnoge gosposke stanove, ali ni morebiti pri njih kake molčeče ali „zadušene“ potrebe.

Otroci odrasčajo, spoznavajo zgodaj slabo, že z mlečnimi zobmi hodijo na ples, v gledišča, na kome-dije, in starši si hoteči mladi svet kar iz zibke postaviti med veliki svet, napravljajo celó otroške ples. Ker se po njih mislih mora otrok prosto, brez „tujih vplivov“ izgojevati, sme delati, čitati, govoriti, kar mu je drago. Sad take izgoje je pa toliko znan, da ga je treba samo omeniti. Zakaj je tako? Zakaj se množijo samomori, goljufije, iznevérenja in skrivne gosposke pregréhe, o katerih statistika sama sluti, dan na dan? — Za to, ker so duhovnika bacnili od otrók, ker stavijo taki ljudje duhovsko suknjo otrokom v zasméh, zato, ker otroka učijo zaničevati duhovsko veljavo.

(Dalje nast.)

Zapovej samó, o Jezus mili!

Ti, ki z besedo vstaviš moč viharja
Vpokójil nekda morje si peneče
In z njim učencev serca preboječe —
Ko zasvetila spet mirú je zarja. —

Pokazal si se morja gospodarja,
Da vse stvari so Ti na míg služeče;

Ozri z nebes se, prosimo goreče,
Na čolnič — Cerkev, njenega kermarja.

Daj spét ji mir, da zemlje vsi narodi
V zatišje nje se vračajo veseli,
Da širi čast po zemlji se Ti celi.

Le zapovéj samó, o Jezus mili!
Izusti le besedice: „mir bodi“
Na mah viharji zlá bodo vtihnili.

Radoslav.

Ozdraveli bolnik.

Zdrav ko riba vstanem zjutraj
In za delom svojem grem,
Kar prinesel dan mi, slušaj!
V pesmici ti naj povem.

Glava težka, zlo boleča,
Noge pešajo mi zlo,
Skerb budí se vedno večja,
Kaj iz tega bo prišlo.

Pot, navadno uro dolga,
Zdaljša se mi, oh čez tri!
Me nositi neče noga,
Merzli pot mej tem curí.

Stopim dvakrat, sédem, vstanem;
A slabeji vedno bolj.
Skrajno moč si še vzamem:
Oh ti hoja, boj si zgolj!

Kje preluba si blazina?
Prestopivši hišni prag,
Zdihnem — padem, za terpina
Zadnji ta je bil korak.

Solnce vstaja in zahaja
Pervi, drugi, tretji dan;
Kri po glavi mi razsaja,
Legarju sem darovan.

Vid mi peša, glas jenjuje,
Nezavednost glasi se,
Me duhovnik spoveduje,
Dragi moji se solzé.

O trenutek ti presrečni!
Serčno te nazaj želim.
Ti odperl si raj bil večni,
Oh, da revež še živim!

Si duhá od zemlje ločil,
Ga preselil v večnost bil,
Mu v nebesih kraj odločil,
Vse terpljenje mi izvil.

Ni jezika, ki izrekel
Bi, kar vžival je moj duh;
Le prenašlo čas je stekel,
In zbudim se mut in gluh.

Žalost v serce se vernila,
Bog se nanjo naj ozre;
Da tae smert ni pograbila,
Britke se vderó solze.

Lét je štirideset preteklo,
Kar iz novega živim;
Oh! se bo li kdaj še reklo,
Da v nebesa naj hitim!

R—v—n.

Razgled po svetu.

Pogled v preteklo leto. Poglejmo malo v bližnje-pretekli čas in tu vidimo, da dve veliki vladi, če tudi ne katoliški, spoznavate, da zatiranje katoliške vere je naj večí nesreča za države in za ljudstva; zato ste se jeli nagibati k vesoljnemu poglavarju sv. rimske katoliške Cerkve. Ruska namreč je zdaj v prijaznosti z Rimom, ker ima svojega poslanca pri svetem Stolu. In Prusija je pokazala saj želje se z Rimom pomiriti; pruski princ in vladni naslednik je nedavno sv. Očeta Leona XIII obiskal v Vatikanu, in obetajo se iz tega dobri nasledki, kar se tudi na Pruskem že po nekoliko pokazuje.

Narbolj sovražljivi katoliški Cerkvi preteklo leto pa so bili laški in francoski vladni framasoni in brezvérci, dasiravno je ljudstvo teh dežel dobro katoliško, ter ste vladi v polnem razporu z zadevnima narodoma, kar ima pa v sebi seme propada tacihi vlád. Zato se pa tudi pregréhe in nesreče silno množijo po teh deželah, posebno po Laškem. In šiba božja — grozoviti potres na južnem Laškem na Iskiji — je Italiji pokončala v hipu 5—6000 ljudi; Francoska pa ima hude upore na Jutrovem po svojih naselbah, kar je tudi že veliko Francozov požerlo in ravno nedavno jih je bilo na enkrat padlo čez tisuč. Kakor že — pravica Božja bo gotovo zadela tudi nesrečno Francosko zaradi brezbožnih glavarjev, kolikor Lurška Marija D. ne bo sprosila prizanesenja, ker narod je po večem dober, katolišk, le gambeto-judovska in framasonska zalega ga žuga okužiti.

Angleška, če tudi rozkolna in protestanška, vendar dopušča veliko svobodo katoličanom, in silno veliko naroda, posebno učenih in izobraženih, prestopa v rimsko-katoliško Cerkev; ravno une dni sta zopet dva anglikanska duhovna postala katoličana.

Po ameriškanskih zveznih državah se je tudi preteklo leto sv. vera z veliko naglico razširjala, nove cerkve, nove katoliške šole in druge dobrotne naprave se v tolikem številu in s toliko gorečnostjo zidajo in delajo, da je le veselje. Iz mnogih strani svetá, posebno pa iz Evrope, se naseljuje na tisuče in stotisuče ljudstva v ta še zmeraj novi svet. Še zmeraj hodijo iz Evrope mnogi misijonarji čez veliko morje v Ameriko; pa tudi tam škojfe napravljajo zlagoma domače semeniša. Tudi naša mala Kranjska šteje že tri ameriškanske škoje med svoje sinove, ki so: ranjki Friderik Baraga, in še živa Ign. Mrak in Jan. Vertin; pa tudi lepo število drugih gg. duhovnov je iz Kranjskega, in ravno preteklo jesen je odšlo več blagoupnih šolskih mladenčev tje, ki se bojo za misijonarje izučili. Tako ima naša domovina prav lep délež pri oblaževanju in olikovanju velike Amerike.

V Afriko so začeli prav močno od vsih strani pritiskati katoliški misijonarji in znati je, da pri vsem zakerkujenju zamurcev vendar previdnost božja hoče polagoma njih serca omečiti in odpirati za veselo naznanilo izveličanja. Pekel pa je nad tem razdražen in kakor nova šiba je daleč v srednji Afriki vstal nov lažnjivi mohamedanski prerok, Mahdi po imenu. Le-tá je zbral že toliko silo divjega ljudstva krog sebe, da je nedavno egiptovsko-angleško vojsko v Sudanu pobil in popolnoma zaterl. Vsled tega se je tako vterdil in toliko raznega ljudstva nabral, da se Egipt in Turčija pred njim treseta, pa tudi Anglija ni brez strahú, morda zlasti zato, ker zaradi silnih daljav in za Evropejce smertivnega obnebja je le silo težko predreti v tiste kraje in preganjati sovražnika, če bi ga tudi tu ali tam premagali. Ne mara je ta Mahdi šiba Božja tudi za razuzdanost, katero pogosto Evropejci širijo po unih krajih, ne da bi divjakom dajali lepe izgledé in misijonarjem

pripomogli jih spreobračati. Okužen človek nikjer ne storí dobro, in prav taci marsikaj tiší čez srednje morje v Egipt in še dalje v Afriko. Govorilo se je, da je Mahdí dal vse misijonarje in druge kristjane poklati; vender to se gotovo še ne vé. Kar tiče misijonarje, ako so kri prelili za sv. vero, tudi to ni naj večí nesreča, ker oni so mučenci, njihova kri pa bode „seme novih kristjanov.“ Toliko je gotovo, da tudi to veliko šibo bode Bog poslednjič obernil v prid svoje sv. Cerkve.

(Konec prih.)

Rimsko. Od sv. Očeta je kanonik Brosman dobil privoljenje, v Cahirciveen-u na Irskem zidati cerkev v spomin Daniela O'Connell-a velikega oprostovavca kat. cerkve na Irskem. Obljubili so sv. Oče, da vladni kamen v ta namen hočejo sami podariti, in rekli so, da O'Connell-a močno časté in cenijo kakor enega naj boljših sinov sv. Cerkve. —

Amerikanski škofje so v tednu pred Božičem imeli zadnji shod. Berž ko se škofje domu povernejo, pričnó se priprave za amerikanski polni cerkveni zbor; misli se, da pričel se bode mesca listopada 1884.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Neka družina za pravo spoznanje. — Deklica, ktere se huda bolezen prijema, za ljubo zdravje. — Nekdo s peterimi križi za odloženje ali saj za pomoč, da bi jih mogel v svoje zveličanje nositi. — Hudo bolna za zdravje in pomoč. — Dve v nogah hudo terpeči za zdravje.

Zahvala.

Po priprošnji Marije Device na Brezji sem zadobila dušno in telesno zdravje. Med drugim sem dosegla milost za odkritoserčno spoved, kar mi je poprej primanjkovalo vse življenje. Tisučkrat češena bodi N. lj. G. na Brezji!

M.

Mlad človek, pred nekaj časom za spreobrnjenje priporočen, se je popolnoma spreobrnil in poboljšal ter zdaj spodbudno in čedno živí. Preserčna zahvala N. lj. G. presv. Serca, ki mu je sprosil to nezmerno dobroto.

Rosalija B.

Tisočkrat bodi češena in zahvaljena, N. lj. G. presv. Serca in vedne pomoče — za prejeto očesno zdravje! Štiri leta nisem vidila; na prošnje k N. lj. G. pa sem na eno oko, ki je bilo še celo, spregledala. Hvala večna bodi Bogu in češenju N. lj. G.!

J. D.

V Železnikih.

Koledar za prihodnji teden:

14. pros. S. Hilarij. — 15. S. Pavel p. — 16. S. Tician. — 17. S. Anton p. — 18. Sedež sv. Petra v Rimu. — 19. S. Kanut. — 20. Druga nedelja po ss. 3 Kraljih. Presveto ime Jezusovo. (Popolnoma odpustki vsi osmino.)

Listek za raznoterosti.

Pogled v dijaško kuhinjo. „Financminister“ je v mescu grudnu bolje gospodaril kakor v listopadu, kajti bila je večina junakov o Božiču šla za nekaj dni na počitnice. Plačal je v ljudski kuhinji od 88 mladenčev 110 gld. 88 kr. (prešnji mesec je bilo 145 gld. 49 kr.); 13 sicer več ali manj redno podpiranim in nekterim k obleki, šolnini, stanovanju itd. pa 33 gld. 48 kr., tedaj skupaj 144 gld. 36 kr.

Iz začetnih šol jih je dozdej 24 prineslo spričevala kazat, ki so jih dobili pred Božičem, in med temi je 13 odličnih, 8 sicer poštenih, 2 sta reveža, 1 pa pod klopjo, ter je dvomiti, če bo izlezel kdaj na klop ali ne. Pa kdo ve: morebiti je pri Bogu za mizo?

Tako se je denarničar pošteno odrezal in se nájda, da ne bo dobil nezaupnice, ki si na čast in na svojo službo si precej domišljuje. Prav hvaležen je, da ga gospodje z vsih strani dežele v težavni pa tolsti (?) službi tako veselo podpirajo — Bog jim daj zato prav srečno in blago novo leto!

Tombolo z odgovorom napravi katoliška družba prihodnjo nedeljo, 13. prosenca. Začetek o poli-šestih v dr. Ahačičevi hiši na starem tergu št. 13, kakor po navadi. Priljudno povabljeni spoštovani udje z družinami.

V Jeruzalem se v kratkem podá iz Kamniškega frančiškanskega samostana častni Br. David Ogrinec; dobil je od svojih višjih privoljenje za ta lepi poklic na 6 lét.

6. Jan. Pajk, vitez Franc-Jožefovega reda, c. kr. okrajni glavar v pokoju itd., je 9. prosenca ob 2³, popoldne, previden s ss. zakramenti za umirajoče, star 78 lét, v Gospodu zaspal. Bil je katoličan v seru spoštovan od vsih pravičnih. Bog mu daj večni mir!

V večí češenje Marije Device. Leon XIII so v kratkem pismu (Breve) od 29. grudna preteklega leta naznanili veliko svojo zadovoljnost nad tem, da so vérniki vsled njihove okrožnice res tako pobožno po vesoljnem svetu mesca vinotoka molili sv. rožni venec. Da se pa v sedanjih nadlogah in stiskah sv. Cerkve še toliko bolj kliče v varstvo presv. Marije D., spodbujajo naj višji Pastir, da naj se po farnih cerkvah ob nedeljah in praznikih očitno moli sv. rožni venec. Poslednjič velévajo, da naj se v lavretanskih litanijah po besedah: „Devica brez madeža izvirnega greha spočeta“ pristavijo še besede: Devica sv. rožnega venca — za nas Boga prosi.

Pri tej priliki naj še to-le opomnimo: Pred malo tedni nam je dober prijatelj pisal, naj v „Danici“ nasvetujemo neki drugi pristavek k lavretanskim litanijam; vediti pa je, da brez privoljenja iz Rima se k očitnim cerkvenim molitvam nikakoršni pristavki devati ne smejo.

Decretum Urbis et Orbis. Pij IX so bili že l. 1859 zapovedali neke molitve, ki naj se molijo po sv. maši za pomoč Božjo v sedanjih hudih časih. Ker pa hudi časi še zmeraj dalje terpé in morebiti še hujši žugajo in je katoliška Cerkev Božje pomoči tako silno potrebna, so sedanji sv. Oče Leon XIII za dobro spoznali, da naj se tiste molitve nekoliko spremené, in se molijo po vsem svetu, da kar keršavstvu sploh koristi, naj se s splošnimi molitvami od Boga íše doseči.

Te molitve so:

Tri češena-marije. Potem:

Cešena bodi Kraljica, s pristavkom:

V. Prosi za nas, sv. Božja porodnica.

O. Da bomo vredni obljud Kristusovih.

Molimo.

O Bog, naše pribežališe in moč, ozri se na pobožne prošnje svoje Cerkve in dodeli, da po priprošnjah častitljive in brezmadežne Device Božje porodnice Marije, sv. Jožefa, ss. aposteljnov tvojih Petra in Pavla, in vsih Svetnikov, izdatno dosežemo, kar v sedanjih stiskah ponižno prosimo. Po ravno tem Kristusu Gospodu našem. O. Amen.

Te molitve so sklenjene z odpustki 300 dni in se molijo klečé na koncu vsake maše, če ni péta.

Dano v dan razglašenja Gospodovega 6. pros. 1884. Podpisan kardinal Bartolinus, S. R. C. praefectus.

Jetniki pri lažnjivem preroku Mahdi-ju. „Moniteur de Rome“ piše, da več katol. misijonarjev in redovnic je v jetništvu pri Mahdi-ju. Dozdaj, pravi, so z jetniki dosti lepo ravnali. Mahdi jih brani pred naganjanjem in draženjem svojega prenapetega spremstva. Dal jim je šotorjev, krog je postavil stražo. Dosti dober imajo živež. Še celo kacic 150 otrok, ki so postali kristjani, so djali v bližino sester, katerih osoda je delala misijonarjem silno skerb. Pristavlja še, da te sporočila je prinesel neki misijonar, dospevši v Kairo, in da so iz zanesljivega vira.

1) Slovestvo. „Duhovni Pastir.“ Ker je „Slovenski Prijatelj“ v Celovcu z novim letom nehal izhajati, bode v Ljubljani izhajal „Duhovni Pastir.“ Prihajal bode v zvezkih. — najmanj po tri pole — proti koncu (vsaj do 25.) vsacega meseca za naslednji mesec. Prinašal bode pridige ali pa homilije za nedelje in praznike celega leta, časih tudi osnove in govore za posebne priložnosti; potem homiletična zerna, t. j. izglede, prilike in drugo za izdelavo govorov porablivo blago; tudi o koristnih knjigah bo kaj spregovoril in prilično ktero rekel o kaki drugi zadevi duhovnega pastirstva. Po potrebi in zahtevi gospodov pisateljev in naročnikov se utegne list sčasoma še kaj razširiti.

Ta list je gotovo prav živa potreba za slovenske dežele. Vljudo se torej vabijo čč. gg. duhovni, naj goreče podpirajo to lepo delo z naročevanjem in pošiljanjem dobrih cerkvenih govorov. Naročnina ostane, kakor je bila „Prijatelj“, namreč 4 gld. na leto, in naj se pošilja katoliški bukvarni, ki je prevzela založništvo in opravišstvo. Častiti gospodje, kateri so blage volje ta list podpirati z govori in spisi, naj se obračajo do čast. g. Ant. Keržiča, kateheta v nunskih šolah v Ljubljani, Kongresni terg št. 16. — Pervi zvezek je že na svitlem in je v vsakem oziru lepo delo. Accipe, lege, ipse judica.

2) Z novim letom je pričel v večji, očitniški obliki in kakor dnevnik izhajati tudi:

„Slovenec“

pod vredništvom gosp. Jožefa Jeriča. Upamo, da bo dnevnik svoji nalogi vstrezal in ga Slovencem živo priporočamo. Tesno vestna reč in dolžnost je za vsacega poštenega katoličana, in specie autem sacerdotibus, podpirati le zares dobro časništvo, ki je pozitivno prijazno sv. veri in pravosti, pa pravicam našega katoliškega naroda.

3) Seraphisches Regelbuch des III. Ordens nach der neuen Verfassung Leo XIII. von P. Philip. Seeböck O. S. Fr. Cena 75 kr. (V katol. bukvarni z naslednjimi vred.)

4) Christlicher Laufpass od Alban Stolz-a. Cena 15 kr.

4) Der Weg zum inneren Frieden. U. L. Frau vom Frieden geweiht, von Pater von Lehen S. J. Cena 1 gld. 35 kr. Prav dobra knjiga, 451 str.

6) Novene U. L. Frau vom Lourdes, v. M. Meschler. Cena 96 kr.

7) Fromme Kinder. Legenden und Erzählungen von Fortner. Prav koristna knjižica. Cena 2 marki.

8) Martin Luther. Lebens- und Characterbild v. ihm selbst gezeichnet aus seinen eigenen Schriften. ... von Georg Evers, früher lutherischer Pastor., 4 knjige, vsaka 2 marki 25 ven.

9) Die heilige Kindheit Jesu, für Kinder, von Dr. Köstle. S podobami. Cena 36 kr.

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji. Čast. g. Vinc. Visnić je postal duh. pomočnik v Kraljevcu. Čast. g. Matej Geršković je prestavljen v Moščenice. — Duhovnom, katerim je pravica za deljenje zakramenta sv. pokore iztekla, je velevalo liste za pridajšanje poslati v škofijstvo.

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: Čast. g. Janez Kapljenek, župnik na Blokah 10 gld. — Neimenovana 1 gld. „v dober namen.“ — G. M. M. 3 gld. — Čast. g. župnik Fr. Klemenec 3 gld. — H. 20 kr. — Čast. g. Jož. Jaklič 2 gld. — Preč. g. mestni župnik Jan. Rozman 2 gld. — Oseba iz Mengiške fare 1 gld. — G. S. 1 gld. — Čast. g. kapl. J. Šlakar 1 gld. — Milostni g. prošt P. Urh 3 gld. — Čast. g. župnik G. Jakelj 6 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Starega Loga čast. g. župnik Jož. Jaklič 4 gld. — Čast. g. J. Kapljenek, župnik na Blokah 10 gld. — Čast. g. župnik V. Klobus 3 gld. — Milostni g. prošt P. Urh za srečke 30 gld.

Za sveto Detinstvo: Neimenovana 1 gld. — S Kerke po Mar. Prosenovi 7 gld. 70 kr. — Čast. g. J. Kapljenek, župnik na Blokah, 5 gld. — Čast. g. J. Volčič, župnik v Šmarjeti, 7 gld. — G. Gašp. Jemec 2 gld. — Čast. g. župnik v Dolu Jernej Jarc 5 gld. — Po mil. g. prošt P. Urhu 1 gld. — Po preč. g. mestn. župniku J. Rozmanu 20 gl. — Oseba iz Mengiške fare 1 gld. — G. S. 50 kr. — Čast. g. V. Klobus 5 gld. 50 kr. — Čast. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu 18 gld. 50 kr. — Čast. g. S. Zupan, nunski katehet v Loki 35 gld. — Janez Kajzar iz Kranjske Gore 3 gld. 16 kr.

Za sv. Očeta: Milostni g. prošt P. Urh 3 gld. — Čast. g. Janez Kapljenek, župnik na Blokah, 5 gld. — Iz Št. Vida po čast. g. župniku Štefan Jakliču 12 gld. 75 kr.

Za bratovščino sv. Bernarda: Čast. g. župnik Kapljenek 5 gld.

Za cerkev v Bohinjski Bistrici: Milostni g. prošt P. Urh 2 gld. — Čast. g. Janez Kapljenek, župnik na Blokah, 15 gld.

Za kapelo sv. Jožefa v Kateževem: Milostni g. prošt P. Urh 2 gld. — G. S. 50 kr.

Za novo kapelo v Priedornu: Milostni g. prošt P. Urh 2 gld.

Za duhovski samostan iz razkolnikov v Carigradu: Milostni g. prošt. P. Urh 1 gld.

Za bratovščino Parisko za duše v vicah: Čast. g. V. Klobus 14 gld.

Za zamurske otroke: Čast. g. Janez Kapljenek, župnik na Blokah, 5 gld.

Za najbolj potreben misijon: Čast. g. Janez Kapljenek, župnik na Blokah, 5 gld. — Dev. Kat. Pogacar 1 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. Zam. v Tem.: Oddano založn. — G. G. Gol. v Motn.: Naročnina oddana založn. — G. Jak. Kr. na Tr.: Naročnina prejeli in oddali založn. — G. p. P. U.: Vse opravljeno in oddano: serčna hvala in poklon. — G. A. Zam.: Fiet. — G. M. J. b v Jav.: Ravno došlo in se bode vse zveršilo. Hvala in pozdrav. — G. Kl.: Hvala; bode se porabilo. —